

зова, за да извърши великъ християнски и човѣшки подвигъ, безкористно да жертвува своитѣ кости и кръвъ за свободата на нашата мила татковина...

На 1 ноемврий 1876 година царътъ заповѣдалъ да се пристъпи къмъ мобилизация на частъ отъ войскитѣ, а къмъ 1 януарий 1877 година 286 баталиона, 363 ескадрона и сотни и 1154 орждия въ численостъ 460,000 души били прѣдзначени за дѣйствиe въ нашитѣ поля и балкани за извоюването на скжпата ни свобода...

Държавниятъ руски канцлеръ увѣдомилъ Европа за това чрѣзъ единъ циркуляръ до дипломатическитѣ прѣдставители на Русия при чуждитѣ дворове. Тая вѣсть произвела потресающе впечатление въ Европа. Тя разтревожила европейскитѣ правителства, тя имала характеръ на прѣдвѣстие на неминуемото участие на Русия въ борбата на южнитѣ славяни съ врага имъ властелина-турчина. И дѣйствително, великиятъ Царь-Освободителъ на 7 априлий 1877 година е потеглилъ отъ столния си градъ Петроградъ, съпроводенъ отъ наследника, великия князь Николай Николаевичъ Младши, многочислена свита, и на 10 априлий пристигналъ на станция Берзула; тукъ царътъ, слѣдъ прѣгледа на войскитѣ, казалъ на събранитѣ офицери: „Прѣди да тръгнете въ походъ, искамъ да ви пожелаея щастливъ пжтъ; ако ви се случи да се сражавате съ врага, покажете се юнаци и подържете старата слава на вашитѣ полкове. Има между васъ млади части, които не сж били още въ огънь, но азъ се надѣвамъ, че тѣ нѣма да засрамятъ старигѣ и ще се постараятъ да се сравнятъ съ тѣхъ въ военнитѣ отличия. Желая ви да се върнете по-скоро и съ слава. Прощавайте, господа!“ Отговорътъ бѣше гърмовно, дълго и непрѣкъснато: „Ура!“